

pohledávky rozvinouti a rozhodovati, poněvadž v návrhu musí majetkový předmět, na nějž se vede exekuce, býti toliko »poznačen« (§ 54 čís. 3 a § 63 čís. 4 ex. ř.), je-li to pohledávka, jen podle všech podstatných znaků udána, nikoli ale prokázána co do své existence, a návrh podle § 39 čís. 2 ex. ř. na zastavení exekuce vyžaduje ke své důvodnosti sice, by pohledávka byla z exekuce vyňata, nikoli však nestačí pouhé popření její existence, což vše znamená, že otázka existence její, t. j. její platný vznik může býti rozebírán teprve ve sporu, jenž se musí s podlužníkem vésti, když dobrovolně neplatí (§ 308 a 316 ex. ř., tento ve spojení s § 1397 a násl. obč. z.), což ovšem platí i o její splatnosti. Zkrátka Státní pozemkový úřad byl by mohl, když dv. dekret shora citovaný proň neplatí, uplatňovati jen, že vedení exekuce je na hyperochu přejímací ceny »podle stávajících předpisů nepřipustné« (§ 39 druhý odstavec a § 295 druhý odstavec ex. ř.), ale takovým předpisem, když právě onen dvorní dekret jím není, svůj návrh nedoložil.

Čís. 9202.

Účinnosti mimosoudní nájemcovy výpovědi, obsahující údaje § 562 c. ř. s., není na závadu, že byla doručena manželce pronajímatelky, pakli se pronajímatelka o výpovědi zavčas dozvěděla. Byl-li nájemní poměr zrušen výpovědí, nelze pronajímateli přisouditi nájemné za dobu, po kterou bývalý nájemce najaté místnosti přes to dále užíval.

Z toho, že nájemce nevyklidil včas úplně vypovězené místnosti, nelze ještě usuzovati, že mlčky uzavřel novou nájemní smlouvu po výpovědní lhůtě.

(Rozh. ze dne 25. září 1929, Rv I 1483/28.)

Žalovaný najal od žalobkyně skladiště. Proti žalobě o zaplacení nájemného za poslední čtvrtletí 1927 namítl žalovaný, že zrušil smlouvu tím, že žalobkyni doporučeným dopisem ze dne 11. července 1927 dal písemnou výpověď s tím, že najaté místnosti do 1. října 1927 vyklidí a odevzdá, že žalobkyně proti výpovědi nevznesla námitky u soudu, takže se výpověď stala platnou a tím nájemní smlouva v září 1927 byla zrušena. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í soud napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: První otázkou jest, zda dopisem žalovaného ze dne 11. července 1927 byla dána účinná výpověď z najatých místností. Tuto otázku jest rozřešiti kladně. Z obsahu dopisu jest zřejmo, že nájemce skladiště v domě žalující strany vypovídá je s tím, že je od 1. října 1927 vyklidí. Jest tu označena přesně místnost, již se výpověď týče, an jiné místnosti vypovídající v domě strany žalující neměl, a jest přesně udán i čas, kdy nájemní poměr měl skončiti. Obsahoval tudíž dopis žalovaného ze dne 11. července 1927 náležitosti, jež pro výpověď jsou § 562 c. ř. s. předepsány a jež ve smyslu § 565 c. ř. s. úplně stačí pro výpověď mimosoudní, která ne-

musí obsahovati návrhy uvedené v § 562 první odstavec c. ř. s., jak mylně za to má první soudce. A poněvadž mimosoudní výpověď netřeba doručiti podle předpisů o doručování žalob do vlastních rukou a stačí, dověděl-li se ten, komu výpověď svědčí, o ní včas odjinud, — neboť vztahovati ustanovení §§ 564 a 108 c. ř. s. na případy jiné než tam uvedené nemá zákonného podkladu a jest nepřipustné, — jest úplně lhostejno, že v souzeném případě byl doručen dopis ze dne 11. července manželů žalobkyně, ana se žalobkyně o výpovědi, jak sama v žalobě dozrává, dozvěděla. Při tom jest ještě zdůrazniti, že manžel žalobkyně vedl správu majetku své manželky a jako takový i proti žalovanému vystupoval již při uzavření nájemní smlouvy. Z toho vyplývá, že bylo na žalující straně, by, chtějíc, by se výpověď nestala proti ní účinnou, podala včas proti ní námitky. Ježto tak neučinila, nabyla výpověď účinnosti, i když nájemní smlouva byla uzavřena na určitou dobu, na tři leta, jelikož i taková nájemní smlouva může býti z důvodu § 1117 obč. zák. zrušena a zrušení to se může státi i výpovědí. Byla-li tudíž dána účinná výpověď, byla nájemní smlouva zrušena a nemůže žalobkyně teprve ve sporu o zaplacení činže namítati to, co měla uplatňovati včas námitkami proti výpovědi. Neprávem se tudíž první soud s těmito námitkami žalující strany obíral a i po právní stránce nesprávně věc posoudil, dospěv k závěru, že nájemní smlouva nebyla výpovědí zrušena. Jinou však jest otázka, zda přes to není žalobní nárok odůvodněn, ana žalobkyně tvrdila, že žalovaný najaté místnosti do 1. října 1927 nevyklidil a jich dále používal. První soud zjistil, že žalovaný najaté místnosti do 1. října 1927 nevyklidil, nýbrž že tam některé své věci ponechal, že dokonce 20. listopadu 1927 celou řadu různých věcí z místností těch odvezl a že i pak tam zůstaly ještě jiné předměty patřící žalovanému. Na základě těchto zjištění dospěl první soud k závěru, že žalovaný sporné místnosti v posledním čtvrtletí 1927 měl v držení a používání a že tudíž nájemní poměr i v tomto čtvrtletí dále trval. Závěr prvního soudu, že trval nájemní poměr dále, není sice správný, an byl poměr ten, jak shora doličeno, výpovědí již zrušen. Přes to však nelze pochybovati o tom, že nájemník, jenž má podle výpovědi místnost vykliditi, avšak tak neučiní a dále v užívání místnosti pokračuje, musí platiti nájemné, neboť nelze připustiti, by jí užíval zadarmo. Ovšem podle přísného práva by nevyklizení včas nezakládalo vlastně závazek k placení nájemného, nýbrž k náhradě škody, jejíž výše by se mohla po případě od nájemného různiti, býti větší neb menší, avšak žalovaný se v první stolici nijak proti tomu nebránil, že se žádá nájemné, nikoli náhrada škody, nýbrž jen tvrdil, že se vystěhoval z místností a že tudíž není povinen nájemné platiti. Záleží proto jen na zjištění, zda se žalovaný skutečně vystěhoval. Odvolatel, napadaje ocenění výpovědi svědků, vytýká, že ani svědci udali, že se žalovaný vystěhoval dne 1. října 1927 a že zanechal v místnosti různé předměty, nelze z toho rozumně usuzovati, že používal místností na dále. Výtka ta však není odůvodněna. První soud zjistil jen to, co svědci také skutečně udali, a z jich výpovědí je oprávněn názor, že žalovaný, i když se dne 1. října 1927 z najatých místností vystěhoval,

používal jich i na dále, zanechav tam až do 20. listopadu 1927 celou řůru věcí a ponechav i pak tam některé své věci. Povinností žalovaného bylo nejen, by se sám vystěhoval, nýbrž i, by najaté místnosti úplně vyklidil; dokud tak neučinil, jest jasno, že místností těch užíval přes to, že poměr nájemní byl výpovědí dnem 1. října 1927 zrušen. Je-li tomu tak, právem prvý soud žalobě vyhověl a uznal žalovaného povinným, by nájemné za čtvrté čtvrtletí 1927 žalující straně zaplatil.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání z dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci jest opodstatněno. Odvolací soud dal si správně otázku, co je rozhodným při právním posouzení této věci. První rozhodnou otázkou, zda výpověď žalovaného z 11. července 1927 byla proti žalobkyni účinná, rozřešil správně a stačí v tomto směru odkázati na důvody jeho rozsudku. Je nutno míti na mysli, že jde o výpověď nájemcovu, a proto se na tento případ nemohou vztahovati úvahy o neúčinnosti mimosoudní výpovědi uvedené v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 6076 sb. n. s. Uznal-li však odvolací soud, že nájemní poměr byl zrušen výpovědí, nemohl žalobkyni přisouditi nájemné za dobu, kdy ho již nebylo. Z jiného důvodu, než z důvodu nájmu se žalobkyně nedomáhala zažalované pohledávky, zejména netvrdila skutkové předpoklady pro nárok na náhradu škody. Zda by tento nárok byl z toho důvodu ospravedlněn, nelze v tomto sporu řešiti. Odvolací soud má za to, že nájemník, který má podle výpovědi nájemní místnost vykliditi, ale neučiní tak, musí platiti nájemné. K tomuto názoru nelze přistoupiti, vždyť ani odvolací soud neuznal, že by žalovaný tím, že vypovězené místnosti včas úplně nevyklidil, mlčky uzavřel novou nájemní smlouvu po výpovědní lhůtě, a ani dovolací soud nemůže k tomuto názoru dojíti na základě skutečností ve sporu zjištěných a uvedených v rozsudku odvolacího soudu. Ano nájemního poměru po 1. říjnu 1927 nebylo, není odůvodněn nárok na placení nájemného za dobu po tomto dni.

Čís. 9203.

Není-li opozdžené plnění prodatelovo illoyálním, musí kupitel zboží přijmouti a zaplatiti, leč že po uplynutí doby k splnění poskytl dodatnou lhůtu k plnění a pak od smlouvy odstoupil.

(Rozh. ze dne 25. září 1929, Rv I 1735/28.)

Žaloba nástupce prodatele proti kupiteli o zaplacení tržové ceny za 340 kg autooleje byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta. **N e j v y š š í s o u d** uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Dovolatel napadá rozhodnutí soudu druhé stolice z dovolacích důvodů čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s. a to, pokud jde o důvod posléze uvedený,